

سلطان

سلطان به معنای تسلط‌دارنده و در [اصطلاح](#) به [حاکم](#) و سرپرست یک [جامعه](#) گفته می‌شود.

فهرست مندرجات

- ۱ - [معنای لغوی](#)
- ۲ - [مالک حقیقی سلطنت](#)
- ۳ - [پانویس](#)
- ۴ - [منبع](#)

معنای لغوی

سلطان دارنده به معنای [ولایت](#) و سلطنت بر [مردم](#) می‌باشد.

مالک حقیقی سلطنت

[ولایت](#) و سلطنت حقیقی بر خلق از آن [خداوند](#) است و همه موجودات مقهور [قدرت](#) اویند. به جهت بروز و ظهور این صفت الهی در [پیامبران](#) و جانشینان آنان، عناوین سلطان، سلطان عادل و سلطان حق در کلمات فقها بر [رسول خدا](#) صلی‌الله‌علیه‌وآله و [امامان معصوم](#) علیهم‌السلام

[۱] تذکره الفقهاء، ج ۴، ص ۲۰-۲۱.

[۲] منتهی المطلب (ق)، س ۱۰۲۴، ص ۳۷۱.

[۳] جامع المقاصد، ج ۲، ص ۳۷۱.

[۴] الأنوار اللوامع، ج ۱۰، قسم ۲، ص ۸۹.

و نیز [نایبان عام](#) ایشان (فقهای واجد شرایط) اطلاق شده است.

[۵] کتاب البیع (امام خمینی)، ج ۲، ص ۶۵۳.

[۶] النور الساطع، ج ۱، ص ۳۵۹.

پانویس

۱. [↑](#) تذکره الفقهاء، ج ۴، ص ۲۰-۲۱.
۲. [↑](#) منتهی المطلب (ق)، س ۱۰۲۴، ص ۳۷۱.
۳. [↑](#) جامع المقاصد، ج ۲، ص ۳۷۱.
۴. [↑](#) الأنوار اللوامع، ج ۱۰، قسم ۲، ص ۸۹.
۵. [↑](#) کتاب البیع (امام خمینی)، ج ۲، ص ۶۵۳.
۶. [↑](#) النور الساطع، ج ۱، ص ۳۵۹.

منبع

